

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Kverulant.org o.p.s.**, IČ 28925165
sídlem Pražská 1148, Praha 10
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Hromkem, Ph.D.
sídlem Vinohradská 34/30, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 3. ledna 2024, č. j. MV-157016-10/SO-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru veřejných zakázek jako povinného subjektu (dále také jen „*ministerstvo nebo povinný subjekt*“), ze dne 14. 11. 2023, čj. MV-140407-8/VZ-2023. Správním rozhodnutím byla částečně odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o přístupu k informacím nebo zákon*“).

Žádost byla podána dne 18. 8. 2023, částečné odmítnutí bylo odůvodněno podle ust. § 15 odst. 1 zákona z důvodu uvedeného v ust. § 9 odst. 1 zákona, část informace se týkala informací, které dodavatel označil za obchodní tajemství (rozhodnutí o schválení technické způsobilosti hromadné přestavby pro vozidla a dokumentace o certifikované zkoušce při vysokorychlostním nárazu pro vozidla, která používá policie).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, a zároveň toho, aby soud poskytnutí informací povinnému subjektu nařídil. Podle názoru žalobce je smysl a účel žádosti zřejmý, jímž bylo ověření, zda budou vozidla dodaná ministerstvu dodavatelem vyhovovat veškerým bezpečnostním požadavkům (v případě tzv. PIT manévru, jímž je řízený náraz služebního vozidla policie do pronásledovaného vozidla, aby nedošlo k ohrožení ostatních účastníků silničního provozu). Uvádí, že odůvodnění, proč odmítnuté informace obsahují skutečnosti, které tvoří předmět obchodního tajemství, nejsou konkrétní. Nesouhlasí s tím, jak žalovaný a ministerstvo vypořádávají žalobcem uváděnou judikaturu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, čj. 7 A 118/2002-37), neboť ta se týkala dříve upraveného institutu obchodního tajemství. Skutečnosti obchodního, výrobního nebo technického charakteru se vážou jak k obchodnímu tajemství jak podle dřívější, tak podle současné právní úpravy (tedy po nabytí účinnosti nového občanského zákoníku, tedy zákona č. 89/2012 Sb.). Podle názoru žalobce se předmět obchodního tajemství v jeho rozšířeném vymezení podle ust. § 504 občanského zákoníku netýká objektů obchodního tajemství, jak byly ve vztahu k dodavateli konstatovány. Žalobcem namítaná judikatura se týká otázek předmětu přezkoumatelného odůvodnění s poukazem na případnou existenci obchodního tajemství, nikoliv předmětu obchodního tajemství.

[3] Žalobce dále namítá, že nepřezkoumatelné je napadené i prvostupňové správní rozhodnutí v dalších aspektech, neboť podle jeho názoru povinný subjekt podrobně a vyčerpávajícím způsobem neodůvodnil, jaké informace obsažené v požadovaných dokumentech považuje za obchodní tajemství, kdy povinný subjekt musí ke každé odepřené informaci objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků obchodního tajemství. Neobstojí ani to, pokud nějaký podnikatel určité skutečnosti ve smlouvě označil jako obchodní tajemství. Předmětem ochrany podle ust. § 9 odst. 1 zákona není určitý dokument jako celek, ale skutečnosti v dokumentu uvedené, které splňují definiční znaky stanovené zákonem. Pouze určitá část požadovaného dokumentu zpravidla obsahuje informace, které bude možné legitimně považovat za obchodní tajemství. Pokud je žádána kopie určitého dokumentu, nelze odmítnout část této kopie jen proto, že dotčený dokument obsahuje některé skutečnosti vykazující znaky obchodního tajemství, povinný subjekt se musí zabývat každým údajem ve smlouvě obsažených a u každého z nich individuálně posoudit, zda splňuje znaky obchodního tajemství, nemůže tak obstat paušální odmítnutí poskytnutí informace. Z odůvodnění rozhodnutí pak nelze zjistit, zda měl povinný subjekt tyto informace vůbec k dispozici, když zmiňuje, že je má ministerstvo dopravy. Pokud je k dispozici neměl, nemohl posoudit důvody pro neposkytnutí informace.

[4] Dále žalobce namítá, že u informací obsažených v rozhodnutí orgánu veřejné moci, je z povahy věci zřejmé, že jde o informace spoluvytvořené žalovaným a

mající původ v jeho činnosti. Byť informace uvedené v těchto rozhodnutích mohly být povinnému subjektu předány jeho smluvním partnerem, byly ze strany žalovaného zpracovány a zahrnuty do výstupu jeho činnosti. Dále namítá, že určitá skutečnost musí být za obchodní tajemství označena již před podáním žádosti o informace.

[5] Žalobce dále uvádí, že podle jeho názoru ze strany povinného subjektu a žalovaného šlo o formalismy, které brání tomu, aby byl zjištěn a ověřen předmět plnění v aspektu mimořádně důležitých bezpečnostních parametrů dodaných vozidel s ochrannými rámy za vynaložené veřejné prostředky, a tedy toho, zda využití veřejných prostředků bylo hospodárné.

[6] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž poukázal na odůvodnění správních aktů a proběhlé správní řízení. V rozhodnutí povinného subjektu je konkrétně uvedeno, že protokoly o certifikovaných zkouškách vozidel obsahují důvěrné informace a podléhají obchodnímu tajemství. Homologace vozidel byla schválena ministerstvem dopravy, kdy garantem pro zkoušky je certifikovaná zkušebna, jejíž protokol má k dispozici rovněž ministerstvo dopravy. V obsahu protokolu jsou informace, které považuje dodavatel za obchodní tajemství, a důvěrné vývojové informace snadno zneužitelné konkurencí, proto tento protokol o zkoušce nebyl poskytnut. K namítané judikatuře poukazuje na to, jak na ni reagoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[7] K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na své argumentaci.

[8] Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali, soud při tomto ústním jednání nedoplňoval řízení o důkazy, které žalobce uváděl v podané žalobě, neboť se pojmově nejedná o důkazy (jsou to součásti správního spisu, který soudu předkládá žalovaný, navíc se nejedná o sporné skutečnosti, neboť jsou to vydaná správní rozhodnutí).

[9] V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že institut obchodního tajemství byl upraven v ust. § 17 až 20 obchodního zákoníku č. 513/1991 Sb., k čemuž se vázala i judikatura. Tento obchodní zákoník byl zrušen a ode dne 1. 1. 2014 je institut obchodního tajemství nově upraven v ust. § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Podle názoru povinného subjektu je argumentace zavádějící, když na současný případ používá judikaturu, která se vázala k dřívější právní úpravě. Povinný subjekt uvedl, že posuzuje a vypořádává existenci a povahu znaků, které tvoří pojem obchodního tajemství, když zároveň zohledňuje ust. § 218 odst. 3 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek. V případě informací, které povinný subjekt nezveřejnil, se jedná o údaje, které dodavatel označil za obchodní tajemství, uveřejnění informací by mohlo toto právo dodavatele porušit a jde o informace, které poskytují dodavateli konkurenční výhodu proti ostatním dodavatelům, je možné tyto údaje objektivně definovat a popsat, je možné je ocenit v penězích, nejsou běžně známé v daném segmentu trhu, týkají se podniku dodavatele a dodavatel tyto informace tají a aktivně zajišťuje, aby nebyly dostupné. Dále je v odůvodnění uvedeno, že protokoly o certifikovaných zkouškách obsahují důvěrné informace a podléhají obchodnímu tajemství, kdy právo

k obchodnímu tajemství uplatňuje dodavatel. Homologace byla schválena ministerstvem dopravy. Obsah protokolu, jehož součástí jsou i informace, které považuje dodavatel za obchodní tajemství a důvěrné vývojové informace snadno zneužitelné konkurencí, tak nebyly poskytnuty. Informace z protokolů o certifikovaných zkouškách, vztahující se k technickým výsledkům provádění zkoušky, k technickým údajům testovaného vozidla, a fotodokumentace k těmto výsledkům obsažená v předmětných protokolech, představují obchodní tajemství, neboť se jedná o důvěrné vývojové informace, technická data, technické parametry a závěrečné výsledky testování vozidel snadno zneužitelné konkurencí, které mohou poskytovat konkurenční výhodu při ucházení se o budoucí veřejné zakázky na vozidla s ochranným rámem, a které dodavatel udržuje v systémovém utajení, neboť do tohoto vývoje vozidla a jejich následného testování a homologace dodavatel vynaložil nemalé finanční prostředky. Jedná se o jedinečné know-how dodavatele, které v jeho případě představuje konkurenční výhodu proti jiným dodavatelům této komodity. Všechny protokoly o zkouškách jsou u dodavatele vedené v režimu „Tajné“.

[10] Dále je v odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu uvedeno, že dokumenty nepodléhají povinnosti zveřejnění podle ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona, neboť k jejich obstarání došlo bez použití veřejných prostředků a ten byl předán osobou, jíž takovou povinnost zákon neukládá a tato osoba s předáním protokolů nesouhlasí. Předmětem veřejné zakázky bylo dodání vozidel jako takových, nikoliv dodávka díla ve smyslu vývoje konstrukčních prvků pro vozidla policie.

[11] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že povinný subjekt poskytl vysvětlení, v čem konkrétně se pojetí obchodního tajemství liší od původní úpravy obchodního zákoníku, existenci a povahu znaků, které tvoří obchodní tajemství, posoudil a vypořádal se s nimi. Žalovaný uvedl, že argumentace v judikátech, které žalobce uváděl v rozkladu, jeho právnímu názoru nesvědčí. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, čj. 7 A 118/2002-37, podle něhož byly požadovány právě takové informace, včetně rámcové informace o tom, za co byly prostředky vynakládány, které jsou zveřejněny a má je tak žalobce k dispozici. K dalšímu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, čj. 7 As 24/2007-106, žalovaný uvedl, že povinný subjekt v odůvodnění sdělil, že se znaky obchodního tajemství zabýval, přičemž vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a neakceptoval bez dalšího tvrzení podnikatele, a dále zhodnotil, který z těchto oprávněných zájmů v konkrétním případě převažuje, tj. právo na ochranu obchodního tajemství.

[12] V žádosti o informace ze dne 16. 8. 2023 žalobce mj. požadoval vydání informace – kopii dokumentace o certifikované zkoušce vozidel Octavia a Kodiaq s rámem dle EHK 94 (vysokorychlostní náraz), kopii homologace pro celé vozidlo Octavia a Kodiaq s rámem podle vyhlášky č. 341/2014 Sb., a zda byly u vozidel Octavia a Kodiaq s rámem proveden „crash testy“ simulující srážku s jiným vozem a protokoly z těchto testů (otázky 3, 4 a 7).

[13] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75

odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[14] Podle ust. § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím: „*Pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím⁶⁾, povinný subjekt ji neposkytne.*“. Odkaz 6 v tomto ustanovení odkazuje na ust. § 17 obchodního zákoníku č. 513/1991 Sb., toto ustanovení pak je modifikováno v odst. 2 tohoto zákona: „*Při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství.*“.

[15] Podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím: „*Povinný subjekt informaci neposkytne, pokud: ... (a) jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí,...*“.

[16] Podle ust. § 15 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím: „*Pokud nebylo žádosti vyhověno z důvodů ochrany obchodního tajemství podle § 9 nebo ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského podle § 11 odst. 2 písm. c), musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství nebo kdo vykonává majetková práva k tomuto předmětu ochrany práva autorského, je-li tato osoba povinnému subjektu známa. Pro knihovny poskytující veřejné knihovnické a informační služby podle knihovního zákona^{2a)} a muzea a galerie poskytující standardizované veřejné služby¹⁹⁾ se věta první nepoužije.*“.

[17] Podle ust. § 17 obchodního zákoníku č. 513/1991 Sb.: „*Předmětem práv náležejících k podniku je i obchodní tajemství. Obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.*“.

[18] Podle ust. § 504 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb.: „*Obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.*“.

[19] Obecněji k podané žalobě soud uvádí, že pochopitelně každé správní rozhodnutí musí být přezkoumatelné. Zde se zasahuje do práva veřejnosti znát informace, proto takový zásah musí být odůvodněn konkrétně. Míru odůvodnění bude každý vnímat jinak. Právo na konkrétní odůvodnění však nemůže popřít smysl a účel zákonné úpravy, která je v tomto případě tvořena ochranou obchodního tajemství. Nelze tak v odůvodnění uvést takové skutečnosti, jimiž by tato ochrana byla zmařena. V tom smyslu odůvodnění správního aktu bude muset obsahovat určité zobecňující informace, jinak tomuto požadavku nelze dostát.

[20] Dále soud obecně uvádí, že informace, které nebyly poskytnuty, jsou obecně i v případech, kdy se nejedná o ochranné rámy vozidel, předmětem obchodního tajemství

jednotlivých automobilových výrobců a rozhodně nejsou běžně dostupné (podrobná technická dokumentace konstrukce vozidel či jejich částí, technické řešení různých prvků konstrukce automobilů a jejich chování v různých testech apod.). Pokud jsou tyto informace součástí příslušných veřejnoprávních povolení (certifikace, homologace), dostupné mohou být pouze výsledky těchto zkoušek, nikoliv protokoly a dokumentace z provádění zkoušek, které mohou být předmětem obchodního tajemství, neboť obsahují skutečnosti, které obecně známé nejsou a které jsou výsledkem konstrukčního vývoje výrobců, kteří do nich investují finanční prostředky. V tomto smyslu právo veřejnosti na informace je omezeno na to, že výsledky těchto zkoušek (certifikace, homologace) odpovídají technickým parametrům, a není možné je rozšiřovat na podrobnou znalost použitých technologií a konstrukcí, které většinou jsou předmětem obchodního tajemství.

[21] Podle názoru smysl a účel žádosti, které žalobce zmiňuje v žalobě, byl při rozhodování posouzen a zhodnocen v tom rozsahu, v jakém to bylo nutné k právnímu posouzení věci. Žalobci bylo odepřeno poskytnutí informací, které jsou předmětem obchodního tajemství třetího subjektu, přičemž v odůvodnění rozhodnutí je podle názoru soudu dostatečně jasně uvedeno, o jaké informace se jedná (informace z protokolů o certifikovaných zkouškách, k technickým údajům vozidla a fotodokumentace). Nejedná se tak o žádné obecné konstatování, jak uvádí žalobce v žalobě, ale o konkrétní označení informací, které nebyly poskytnuty. Pochopitelně, že se může jednat o typové informace, ale to je povaha těchto informací – protokoly o zkouškách jistě typové jsou, ale jejich obsahem jsou konkrétní informace, které zkoušku popisují. Nejde tak pouze o nějaké obecné konstatování, ale o popis toho, v čem je příslušná informace obsažena.

[22] Pokud jsou v odůvodnění uvedena hodnotící kritéria (informace zneužitelná konkurencí, která mohou poskytnout konkurenční výhodu při ucházení se o budoucí veřejné zakázky), pak ani tuto argumentaci soud nepovažuje za nijak zobecňující či nepřipadnou, jedná se o hodnocení této informace zjevně ve vztahu k naplnění pojmu obchodního tajemství podle občanského zákoníku.

[23] Ohledně námitky, že odůvodnění věnuje vypořádání termínu obchodního tajemství podle obchodního zákoníku a občanského zákoníku z hlediska nemožnosti použít žalobcem namítanou judikaturu, pak podle názoru soudu v tom žádný nesoulad není a tento závěr z odůvodnění neplyne. Povinný subjekt i žalovaný pouze poukázali na zjevnou skutečnost, že vymezení obchodního tajemství podle obchodního a občanského zákoníku není totéž, což je patrné ze samotného znění právní normy. Pokud byla tvořena judikatura, která vycházela z vymezení obchodního tajemství podle obchodního zákoníku, je podle názoru soudu namístě poukázat na to, že vymezení tohoto právního institutu se změnilo. To není nic, co by neodpovídalo právnímu hodnocení účinnosti právní normy. Je pravda, že zákon o svobodném přístupu k informacím stále odkazuje na obchodní zákoník. V tomto smyslu je nutné jeho znění podrobit novému výkladu v tom smyslu, že obchodní tajemství je v současné době (v době rozhodování správních úřadů) definováno jinou právní normou a mírně odlišně. V tomto směru soud chápe odůvodnění napadeného i prvostupňového správního rozhodnutí. Nicméně toto konstatování dále nic nemění na tom, že i žalobcem namítanou judikaturu (která reagovala na definici obchodního tajemství podle obchodního zákoníku) správní úřady vyložily na tuto konkrétní situaci, když

vycházely z toho, že pojem obchodního tajemství je nutné vykládat podle účinné právní normy, jíž je občanský zákoník. S takovým posouzením věci soud souhlasí.

[24] Z další argumentace žalobce podle názoru soudu spíše plyne, že žalobce nesouhlasí se samotným posouzením rozsahu obchodního tajemství v této věci, nikoliv z toho, že by bylo nutné pro výklad používat neúčinnou právní normu (obchodní zákoník).

[25] Podle názoru soudu odůvodnění odepření informací není nepřezkoumatelné, jak namítá žalobce v žalobě. V odůvodnění jsou uvedeny okolnosti, které tvoří příslušnou informaci, a které jsou předmětem obchodního tajemství. Pokud by měly být uvedeny další konkrétní okolnosti (žalobce v žalobě žádnou takovou okolnost ani obecně neuvádí), pak by podle názoru soudu již muselo dojít k poskytnutí informace, a tím tak k vyhovění žádosti. Tím by ale byl smysl ochrany obchodního tajemství podle zákona o svobodném přístupu k informacím popřen a povinný subjekt by tak musel postupovat v rozporu s tímto zákonem a informace poskytnout. Jak bylo shora v odůvodnění tohoto rozsudku uvedeno, informace, na něž se vztahuje obchodní tajemství, tvoří technické výsledky prováděných zkoušek, technické údaje testovaného vozidla, a fotodokumentace k těmto výsledkům. Podle názoru soudu tak dostatečně určitě byly vymezeny informace, které poskytnout nelze, neboť jsou obchodním tajemstvím. Další konkrétnější vymezení těchto informací by buď nemělo žádnou reálnou vypovídací hodnotu, neboť by pouze obecně opakovalo totéž, nebo by muselo příslušnou informaci poskytnout.

[26] Pokud žalobce uvádí, že povinný subjekt je povinen ke každé odepřené informaci uvést v čem spatřuje naplnění znaků pro odepření informace, pak podle názoru soudu v případě, kdy jsou informace vymezeny, lze jejich hodnocení provést v jejich souhrnu, pokud takové vymezení odpovídá důvodu pro odepření informace. V této konkrétní věci bylo nutné dostatečným způsobem popsat, kde jsou takové informace obsaženy (to podle názoru soudu učiněno bylo), a posoudit, zda se může jednat z povahy věci o obchodní tajemství, a to posouzeno rovněž bylo. Vzhledem k tomu, že se tyto důvody vztahují k takto vymezeným informacím, podle názoru soudu dostatečné právní posouzení provedeno bylo, aniž by je bylo nutné v tomtéž obsahu znovu několikrát opakovat pro každou vymezenou informaci. Toto posouzení nebylo vypořádáno pouze tak, že by bylo uvedeno, že informaci považuje podnikatel za obchodní tajemství, jak namítá žalobce v žalobě, ale bylo hodnoceno, o jaké informace jde, co je tvoří (ve vztahu k tomu, aby bylo respektováno obchodní tajemství), a až tato zjištění byla právně posouzena. Povinný subjekt ani žalovaný se tak nespokojily pouze s tím, že by subjekt, který k informacím vykonává práva k obchodnímu tajemství, tyto informace pouze označil, ale uvedly, o jaké informace se jedná.

[27] Ohledně žalobního bodu, v němž žalobce namítá, že předmětem obchodního tajemství není určitý dokument jako celek, ale pouze informace v tomto dokumentu uvedené, pak s tím soud souhlasí a v tomto směru je odůvodnění rozhodnutí poněkud neúplné. Nicméně podle názoru soudu tato nedůslednost odůvodnění neodpovídá důvodu, který je pro odepření informací uveden, a tím je poskytnutí samotných informací, nikoliv pouze dokumentů, které jsou jako takové pro rozhodování hodnoceny. Podle názoru soudu postupem správních úřadů nebyly hodnoceny tyto dokumenty, ale samy

informace v nich obsažené. Pokud by žalobci měly být vydány části dokumentů, které obchodnímu tajemství nepodléhají, neodpovídalo by to žádosti žalobce, který se nedomáhal konkrétních dokumentů (což pochopitelně v tomto případě dost dobře nelze, protože žalobce nemůže konkrétně vědět v době podání žádosti, o jaké dokumenty se může jednat), ale informací. Ač tak by v odůvodnění aspoň napadeného rozhodnutí mohlo být provedeno toto rozlišení (je pochopitelně rozdíl mezi dokumentem či lépe řečeno listinou a informací v něm obsaženou), samotný rozhodovací důvod podle názoru soudu odpovídal tomu, co žalobce v žádosti požadoval, a tím jsou shora uvedené informace. Pokud by byly poskytnuty listiny (dokumenty), kde by tyto informace nebyly uvedeny, mohlo by se jednat pouze o obsahově naprosto vyprázdněné listiny, jejichž obsahem by nemohly být žádané informace poskytnuty. Takový postup má soud za přehnaně formalistický, neboť by jím stejně k vyhovění žádosti žalobce o informace nemohlo dojít.

[28] Podle názoru soudu pak v daném případě ničemu nesvědčí, že by žalovaný či povinný subjekt tyto informace neměl k dispozici, když je vymezuje a pojmenovává. Poznámka, že určité dokumenty má k dispozici ministerstvo dopravy, soud považuje pouze za popis stavu, v odůvodnění však není uvedeno, že by tyto dokumenty neměl k dispozici povinný subjekt. Soud tak tuto část odůvodnění chápe tak, že tyto dokumenty má i k dispozici ministerstvo dopravy, nikoliv tak, že v době rozhodování o žádosti je neměl k dispozici povinný subjekt.

[29] Pokud žalobce poukazuje na to, že část informací jsou informace spoluvytvořené žalovaným a majícím původ v jeho činnosti, pak podle názoru soudu musí mít v daném případě přednost posouzení informací jako těch, které jsou součástí obchodního tajemství, jinak by právní úprava ust. § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím postrádala smysl.

[30] Pokud žalobce uvádí, že příslušná informace musí být za obchodní tajemství označena před podáním žádosti, pak z obsahu jím podaného rozkladu nevyplývá, že by tuto skutečnost uplatňoval ve správním řízení, proto je pochopitelné, že s k ní nemohl vyjádřit žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. V obsahu předloženého správního spisu je založené oznámení třetího subjektu o předmětu obchodního tajemství ze dne 24. listopadu 2022, tedy v době před podáním žádosti o informace. Tento žalobní bod tak soud z tohoto důvodu nemá za důvodný.

[31] Ohledně žalobního bodu, v němž žalobce namítá nepřipadný formalismus při vyřizování žádosti o informace, soud uvádí, že nic takového podle jeho názoru z posouzení žádosti neplyne. Informace, které žalobce požadoval, jsou informace, které tvoří předmět obchodního tajemství, v odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřetelně uvedeno, že tyto informace mohou být využity konkurencí. V tomto směru soud v takovém posouzení nic nepřipadně formálního nespatřuje - žalobci byly poskytnuty informace o použití veřejných prostředků, přičemž ty informace, které představují konkrétní technické vymezení vozidel jsou výsledkem konstrukčního vývoje vozidel, který je obchodním tajemstvím. Samotné technické provedení vozidel a konstrukčních prvků, které odpovídají příslušným právním i technickým normám, a které by mohlo být seznatelné z provedených testů, pak soud rovněž považuje za možné obchodní tajemství třetí osoby, a na jejím poskytnutí tak nepřevažuje zájem žalobce o znalosti tohoto

konkrétního technického provedení, aby sám mohl posoudit mimo příslušné autorizované subjekty jeho soulad s normami.

[32] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy - tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. října 2024

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

